

Veronika Vosáhlová

RYCHLE SE ANI PES NEVYSERĚ

Zábavné
historky
tak nějak
o hovně

Rychle se ani pes nevysere

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Vosáhlová

Rychle se ani pes nevysere – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Veronika Vosáhllová

***RYCHLE SE ANI
PES NEVYSERE***

Veronika Vosáhllová

RYCHLE SE ANI PES NEVYSERE

Text © Veronika Vosáhlová, 2026

Ilustrace © Denisa Klimentová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5210-3

ISBN e-knihy 978-80-267-5347-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5348-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5338-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro mého milovaného tatínka. I když už
knihu nemůžeš držet v ruce, vím, že jsi
u každého písmenka. Věnuji Ti ji jako důkaz,
že Tvá duše žije dál ve všem, co dělám.*

*Děkuji za vše, co jsi mi dal, abych mohla
být taková, jaká jsem.*

ÚVOD

Jsem Veronika a nemám přezdívku. Na základce mi říkali „Soska“, ale nejsem zdaleka ani násoska. Můj manžel mi říká „magore“. Ač to celkem sedí, stačí, že mi tak říká on. Mohla bych si vymyslet jakoukoli totálně boží přezdívku, ale Princezna Consuela Bananahammock již je obsazena a nic víc božího není.

Myslím si, že jsem celkem normální žena, která je matkou dvou dětí a má tři práce. Jenže myslet znamená hovno vědět, a tak si svůj názor udělejte sami. Třeba nakonec dáte za pravdu mému muži, že jsem fakt magor. Nemám mnohdy čas se pomalu ani vysrat a do toho jsem si umanula, že si splním sen a napíšu knížku.

Všechny příběhy napsal sám život. Fuj, to je hrozně nudná otřepaná věta, ale tak to prostě je. Všem postavám kvůli ochranně jejich soukromí dávám různé přezdívky, což je nenápadné asi tak jako Eskymák v poušti, protože je určitě stejně někdo pozná. Proto raději dodám větu: Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná. To jako kdyby mě chtěl někdo žalovat. Tady by to chtělo vytlemeného smajlíka, protože to měl být vtip.

Nesmějete se? Tak snad už dál budete, protože mým cílem je především pobavit. Nečekejte tedy žádnou vážnou literaturu, ale kopu sraček. Lepší čekat hovno a pak být mile překvapen třeba tím, že je pod ním zlatá cihla. Co to melu za hovna?

Našel někdy někdo z vás zlatou cihlu pod hovnem? Potřebuji dovolenou!

Teď ale k tobě. Ty, čtenáři, se nyní stáváš jednou z těch důležitých osob, která mi pomáhá splnit ten můj velký sen. Napsat knihu je jen ta první část. Kdyby ji nikdo nečetl, nebyla by mise zcela splněna. Proto ti patří mé velký DÍKY!!! Dobře se bav, a jestli se v knize někde najdeš, tak mě, prosím, nežaluj! Smajlík vytlemený, smajlík prosící, smajlík hovínko, smajlík smrtka. Na barevnou verzi knihy se smajlíky jsem se nezmohla – šetřím na dovolenou, aby bylo zase o čem psát.

Mimochodem, na konci každé kapitoly je nějaké „mimochodem“. Takže i v úvodu si jedno dovolím. To už bylo ono.

KAPITOLA 1

HOVNO, PRDEL, SRAČKA – TO JE NAŠE ZNAČKA

Neboj, až budeš mít svoje miminko, tak ti ta hovna smrdět nebudou. Říkali. Kecali. Hovno bylo, je a bude vždycky hovno. Už ta smolka v porodnici mi způsobila obrácení kufru. Jediná Ajrýn (Ajrýn je moje skvělá mamka, která se ve skutečnosti jmenuje Irena, ale budeme jí říkat Ajrýn. Jméno, které podědila po své mamince, se jí příliš nelíbí, ale jakmile se to vysloví po anglicku, zní to jak z Dallasu) měla oprávněné obavy o mé čichové buňky, protože mě opravdu dobře zná. Jsem extrémně přecitlivělá na veškeré pachy – zejména pak na výkaly. O blitkách raději nemluvě. Kdybych si měla vybrat, zda budu radši uklízet sračky, nebo zvratky, pak je volba jasná – ani jedno! Na druhou stranu můžu být vlastně ráda, že ještě vůbec něco cítím. Jsem totiž závislá na kapičkách do nosu. S menšími přestávkami skoro dvacet let. „Užívat maximálně týden a proplachovat nos mořskou vodou!“ doporučuje paní lékárnice, což už jen automaticky odkývnu a vysvětlím, že těch šest kusů si беру do zásoby, když je to teď v akci. Navzdory věčně ucpanému nosu cítím vše velice dobře – i to, co bych nechtěla.

Návštěvy veřejných toalet mi působí ukrutná muka, protože málokde zrovna voní. Zároveň však patřím k těm šťastným jedincům, kteří vymetají hajzly na všech benzínkách, veřejných

toaletách, v restauracích, nemocnicích, supermarketech, vlacích, letadlech apod. To máme s Ajrýn společné.

To Shakira nebyla na záchodě v letadle nikdy, což absolutně nechápu. Má za sebou už 22 leteckých zájezdů, takže krát dvě – letěla 44krát!!! Z toho jednou skoro šest hodin a vždy to dala! Nejspíš má nějaký objemnější močák než já, jinak si to nedovedu vysvětlit! Shakira je moje báječná sestřenice. Tuto přezdívkou si vysloužila na dovolené v Tunisu. Pro ně je tam Shakira každá blondýna, i když zrovna nemá křivky jako modelka. To sestřenka tedy zrovna nemá, tak alespoň toto máme společné.

Inu toaletní turistika je takové moje hobby. Mám zmapovaná WC široko daleko, a kdyby se sbíraly nějaké odznaky, jako třeba turistické známky, tak budu zapsána do Guinnessovy knihy rekordů. Už když vyřáším jen do města nebo na nákup, předem si promyslím, kde budu moci močit. Nejdražší čůrání jsem zažila za 3 eura v Paříži. Nejbizarnější toalety byla taková plenta na jedné akci, kde jsme účinkovali. Prostě takový kus tkaniny kolem několika kúlů v zemi. To pánové si zvesela kdekoli vystrčí bimbise a je to! Jako jsou situace, kdy je mi úplně buřt, kde jsem, protože mi to leze už i ušima. Pak neváhám hodit dřep vedle silnice, v postranní uličce nebo někde na kanálek. Když musíš, tak musíš!

Nejhorší vyměšovací zážitky mám z různých festivalů, kde jsou mobilní hajzly. První den to jde, ale třetí den už je lepší hodit dřep za budkou. A to nemluvím o tom, když na vás přijde hnědá potřeba. Proto raději na podobné akce vyřáším jen sporadicky. Po posledním Kryštof kempu jsem se zařekla, že už nikdy. Jako teď už na to vzpomínám chvílemi i s úsměvem, ale stanování není zrovna můj koníček. Navíc v improvizovaném kempu na louce kousek od Konopiště, kam se sjely tisíce příznivců muziky. Nejspíš tam na něčem všichni frčeli, protože na rozdíl ode mě působili ostatní účastníci celkem happy.

Masakrální vedro, nedostatečné množství hajzlíků i sprch. Navíc jsme vybalili stan na úplně opačné straně, než byly Toi Toiky. Takže když to na vás v noci přijde, nemáte šanci doběhnout a raději močíte u vedlejšího stanu. Já chodím lulat průměrně třikrát za noc. Ať žije hyperaktivní močák! Polovinu festáku jsme strávili ve frontě na sprchy, protože já se prostě odmítám dva dny nemýt. Co dva dny – ani den! Navíc v tom pařáku. Mobilní sprchy byly velký zážitek. Přívěs byl tak vyhrátý, že jsem nevěděla, zda jsem už osprchovaná, nebo opět zpocená. A ještě byla velikost sprchové kóje na mé proporce zcela nedostačující. Při jakémkoli pohybu se na mě nalepil záves. A vše jsem musela stihnout v časovém limitu, který jsme navíc měly dohromady s Mášenkou. Mášenka je moje dcera – tenkrát šestiletá, a tedy vyžadující při tomto stresujícím procesu mou asistenci.

Davy, vedro i hajzly na Kryštof kempu v roce 2024 jsme nějak přežili. Největší bizár byl, když už v odpoledních hodinách došla v areálu voda. Koupit jste si mohli pivo, víno, jiný alkohol a sladké limonády, ale vodu nikoli. Já vylohním zhruba 4 litry vody za den. Pravda, někdy to proložím vínem, ale to už musí být, a pak to má teda grády. Proto mě vytáčí, že voda stojí v restauraci víc než pivo nebo když vám na letišti zabaví vodu a pak si můžete koupit už jen předražené prameny z Fiji, Norska nebo Himalájí. Na hotelu vám zakážou natočit si vodu do lahve, ale celou lahev tam v rámci all inclusive nejen nedostanete, ale ani ji tam neprodávají. Máša taky pije jen vodu. Kvido sice raději Colu, ale když na něj hodím můj zabijácký pohled, změní rychle názor.

Kvido je můj jedenáctiletý syn. Z prvního manželství. Ano, každé z mých dětí má to privilegium, že má vlastního tatínka. Můj kolega muzikant Johnny, se kterým jezdím hrát, má děti šest. S jednou manželkou – to nesmím zapomenout dodávat.

Když toto sdělím na akci do mikrofonu, všichni mu tleskají, jaký je to borec. Za mě je teda borec spíš jeho manželka. Když dodám, že já mám děti dvě a každé s jiným mužem, netleská nikdo. To, že nežiju ani s jedním, už raději nedodávám.

Člověk mívá, život mění. Nějak se mi s těmi muži v životě nedaří. Ale zas mám dvě báječné děti, skvělou rodinu a přátele, kteří se mnou sdílí veškeré hořkosladké nástrahy každodenního života. Tak třeba Bohdana – přidrslá kočka, kterou znám tak dlouho, že už ani nevím od kdy. Je o týden starší, tak si ji neustále dobírám. To je ta kámoška, které když o půlnoci zavolám, že mám v autě mrtvolu, tak bere pytel a krumpáč a zeptá se, kam ji zakopeme. Alibi, že to by udělala každá dobrá kámoška, by u soudu určitě obstálo. Nejvíc mě asi sere tím, že je z nás dvou ta krásnější. Jít s ní balit chlapy do baru, bylo vždycy marný. Všichni chlapi se na ni nalepili jak vosy na bonbón a já si připadala jak zboží druhé jakosti. Teď už chlapy balit nechodíme, ale stejně mě sere. I když si na sebe navlékne pytel od brambor, vypadá jako filmová hvězda.

Bohdana nemá problém s hyperaktivním močákem, ale se zadním svěračem. Jakmile je lehce nervózní, potřebuje srát. Někdy ani nemusí být nervózní, ale prostě to na ni přijde a pak je to rachot. Těch historek je mraky, ale nejvíc mě pobavilo to, když jela do Alzy vyzvednou pleny. Jak táhla ten balík k autu, tak se ozvalo v bříše povědomé škrundání a bylo jí jasné, že domů to nestihne. Začala přemýšlet, kam by teď rychle běžela na záchod, když má v autě spící dítě. Hodila balík do kufru auta a v momentě, kdy ho zabouchla, to prostě vylítlo. Na sobě měla své oblíbené harémky, známé jako „nasrávačky“, takže se to nemělo ani pořádně kde zachytit. Inu vytáhla několik plen z balíku, narafičila je do nasrávaček a vydala se na cestu k asi 10 kilometrů vzdálenému domovu. Co čert ani Bohdana fakt nechtěli, opodál ji zastavila policejní hlídka. Opatrně stáhla jen

JOŽINA

BOHDANA

lehce okénko, doufajíc, že ten odér strážník nezachytí. Ukázala dozadu na spícího syna a přiložením ukazováčku ke rtům naznačila zlehýnka „ššš“. Policista byl milosrdný nebo možná obměkčen Bohdaniným kukučem a pokynul, ať tedy jede.

Takových hnědých zážitků má na kontě Bohdana mnohem více, ale vsadím se, že mě půjde zakopat i za tuto Alza story. Ale tak neříkejte, že vám se to nikdy nestalo?! Jelikož je ale Bohdana v tomto směru rekordmankou, dostala od nás ke 30. narozeninám kalendář, jenž byl kompilací fotografií našich toalet s titulkem „Náš hajzl je ti k dispozici“. Na fotkách jsme pózovali s WC štětkami, hajzl spreji a podobnými doplňky. Často mi posílá fotku z nějaké toalety s hádankou: „Kde asi dneska seru?“

Shakira také nedávno nedoběhla a pohnojila keříček neda-leko frekventovaného nadchodu. Bohužel u sebe neměla zrovna žádné kapesníčky a lopuch v nedohledu. To je pak překérka, když někde na hajzlu dojde toaleták a vy u sebe máte jen desetieurovou bankovku nebo padesátikorunovou stravenku. Přesně to se přihodilo Jožině na pláži v Řecku. Bylo tam jen jedno mobilní WC, kterému ke všemu chyběly dveře. Jak na potvoru bylo otočené směrem k pláži plné lidí. Stravenku tehdy oželela a bylo jí šumák, že dělá divadlo všem turistům.

Cestou na jednu akci zas musela Jožina akutně do příkopu. Zastavili jsme u krajnice, provoz byl naštěstí velmi řídký. Stejně jako její exkrement. Zrovna v nejlepším ale projel okolo absolutně narvaný autobus s japonskými turisty. Japončící museli mít opravdu parádní výhled. Široko daleko bylo jen pole, které Jožka zrovna hnojila.

Mimochodem, Jožina je moje o rok a půl mladší sestra. I ta by se mnou šla zakopat mrtvolu. Já bych sice někdy nejradši zakopala ji, ale to je, holt, naše sesterská láska.

KAPITOLA 2

JEDNO DÍTĚ – ŽÁDNÉ DÍTĚ

Jedno dítě, žádný dítě. Pod to se rozhodně podepíšu. Kvidouš byl zlaté miminko a mateřství jsem si vcelku užívala. Vše bylo takové nové a já se pomalu stávala tak trochu bio, eko, chia matkou, která řeší dopodrobna složení všech potravin i kosmetiky. Na denním pořádku byla témata jako očkování, éčka, silikony či parabeny. Hledání vhodného přípravku na mytí mi dalo zabrat. Důležité nebylo to, co v tom je, ale to, co v tom není. Experimentovalo se s plenami, kočárky, autosedačkami, kojeneckými mléky a kašemi. Kvidouš zbaštil absolutně všechno. A to mu zůstalo dodnes.

Menší zádrhel nastal až ve chvíli, kdy bylo načase se zbavit plenek. Lulačka nebyl problém ze dne na den. Jakmile přišel čas hodil bobana, zalezl někam do ústraní, kde usilovně tlačil do slipečků. Když byl přesunut na nočník nebo mísu, tak z něj nevypadl už ani kozí bobek. Takže jsem s sebou zhruba půl roku tahala náhradní oblečení a vyhodila desítky slipů. Ta nálož z nich nešla vůbec dostat a bylo snazší je vyhodit. Důležité je vydržet a neustoupit! I tato kapitola byla nakonec zdárně uzavřena a dnes už jedenáctiletý Kvido chodí bez problémů na hajzlík sám. To mě vždycky tak nějak uklidňovalo ve všem – nebude to trvat věčně!

Ta pravá jízda nastala až ve chvíli, kdy nám do života vstoupila Mášenka. Dítě, které už od prvního nádechu jen řvalo a řvalo. Téměř čtyři roky jsem se nevyspala. Buzení každou hodinu, časem pak už „jen“ každé dvě hodiny. Prvních 14 dní s Mášou mě zachránila Ajrýn, díky které jsem nezabila sebe ani Mášu. Když Ajrýn odjížděla a já najednou měla na starosti novorozence i tříletého Kvidouše, řvala jsem pro změnu já. Kdyby byla Mášenka prvorozená, zůstala by zajisté jedináčkem.

Mimochodem, Mášín otec byl toho času na invalidním vozíku po vážném úrazu dolních končetin. Z toho se po několika měsících zdárně dostal, i když ne bez následků. Pár měsíců na to si zlomil obě horní končetiny. Bylo to náročné období – navíc na vesnici, v nedodělaném baráku. Divím se, že jsem nezačala chlastat nebo brát nějaké drogy.

KAPITOLA 3

PORODNICE – NIKDY VÍCE

Někdo se narodí, kdy chce, a někomu to naplánuje doktor, který je přesvědčen o tom, že včera bylo pozdě. Plánovaný byl císař kvůli komplikovanému prvnímu císaři a také kvůli tomu, že mimčo je prý nějaké přerostlé. Zvláštní – minulý týden jiný doktor tvrdil, že je spíš dost pod normou. Takže kilo sem, kilo tam. Nakonec měla Mášenka celkem běžnou porodní váhu.

Nesnáším doktory a nemocnice. Ehm... vlastně neznám nikoho, kdo by je miloval nebo alespoň mu nevadili. Nástup den předem, to je normálka. Běžné kolečko – vstupní prohlídka, výslech sestrou, výslech doktorem, výslech nějakým dalším doktorem. Pořád stejné otázky dokola – stejné jako na předoperačním vyšetření, stejné jako u praktického lékaře, obvodního gynekologa či nemocničního gynekologa. Kolik porodů, kolik těhotenství, kolik potratů, kolik úrazů, kolik operací, kolik nemocí, kolik covidů, kolik očkování a snad i kolik bedarů. Pak samozřejmě jaké užívám léky, jaké nemoci mají rodiče, prarodiče, sourozenci a čím trpí všichni další příbuzní. Babička byla z 15 dětí, takže jsem ráda, že nemusím jít příliš do hloubky, protože některé příbuzné ani neznám.

Pořád ty stejné výsledky x-krát dokola. Vždyť přece dnes již existují nějaké centrální databáze. Snad kouknu a vidím

a nemusím to opět celé znovu sepisovat. Pak se není čemu divit, že lékaři jsou zahlceni administrativou místo toho, aby se věnovali pacientům. Papír je mnohdy víc než živý člověk. Místo aby vás pořádně prohlédli, tak zírají do počítače a snaží se vás přesvědčit, že nemáte jednu ledvinu. Aha, to je karta vašeho otce, ale s vaším jménem i rodným číslem. Ano, i toto se doopravdy stalo!

Tentokrát ani nebyly učiněny žádné pokusy o spontánní porod. Plán zněl jasně – bude sekce. Při prvním porodu veškeré vyvolávací metody selhaly. Kvidouš už neměl v batoru v čem plavat a dle názoru asi 6 lékařů a 15 mediků by tím otvorem neprolezl ani špendlík. Ano, všichni si to důsledně hloubkově ohmatali, a když přišel verdikt, že teda šmik, nijak jsem neprotestovala. Nemám s čím porovnávat – žádný meloun jsem nikdy otvorem o velikosti citrónu neprotlačila, ale po císaři jsem si taky celkem užila. Zanícená jizva, vyškrabávání hnisu chirurgickou lžičkou, antibiotika v koňských dávkách – eňo ňuňo lahůdka! A to po obou dětech. Když se na mě jedna doktorka při výškrabu osočila s tím, že jsem nejspíš nějaká přecitlivělá na bolest, málem jsem jí ukopla hlavu.

V onen naplánovaný porodní den jsem od rána vycévkovaná čekala na to, až mi bodnou záda a v částečné narkóze vyndají z mého pupku očekávanou holčičku. O tom, že to bude holčička, jsem byla přesvědčena od samého začátku ještě dlouho předtím, než na pana doktora na ultrazvuku suverénně vystavila tu svou broskvičku. Kdyby to byl kluk, šel by k adopci. No tak dobře, nešel, ale prostě jsem měla radost, že to vyšlo a budu moci kupovat místo autíček, bagrů, mašinek a nudných klučičích hadříků něco růžového a něco, co nemá kola. Vše to byly nakonec vyhozené peníze, protože Máša si stejně nejvíc vyhrála s chuchvalcem prachu a ze všeho nejraději chodila nahatá. To jí zůstalo. Tak aspoň že Kvido si celkem

vyhrál s tím domečkem pro panenky, které přestavěl v železničářské depo.

Mno, ale kde jsem to... jo! V tento den se rozhodla přijít na svět všechna mimina v celém okrese, možná spíš v celém kraji. Takže se čekalo, protože já jsem byla oproti řvoucím rodičkám v poho. Jen s cévkou, hladová, vynervená a nedočkavá. Víc, než já trpěl paradoxně pan otec, který měl v tu dobu ve zraněné noze zlatého stafylokoka, a nakonec jsme nocovali ve fakultce oba. Moje babička stepovala s gratulací a síťovkou pomerančů na novorozeneckém už kolem poledne – aby jí náhodou něco neuteklo.

Až před šestou večerní mě odvezli na sál, kde jsem bez předchozího upozornění byla uspána do celkové narkózy. To se mi posléze nikdo nesnažil ani vysvětlit. Takže Mášenu jsem viděla z naší rodiny až skoro jako poslední. První byl otec, pak můj otec, který se zcela záhadně zjevil v porodnici – asi aby mu taky něco neuteklo. Pak teda naše netrpělivá babička – Mášenky prababička. Zbytku rodiny byly hned rozeslány fotografie naší roztomilé berušky, která nám obrátila život vzhůru nohama. Poňuchnat jsem si ji mohla až o několik hodin později na přecpané JIPce.

Ostatně mohu být ráda, že jsem vůbec byla na nějakém pokoji. Na novorozeneckém se spalo tu noc i na chodbě. Možná i v kotelně. Po přesunu z JIP jsme se s Mášou ocitly v tom samém pokoji, kde jsem před třemi a půl lety zažívala první dny s Kvidoušem. Tentokrát jsem vyfasovala spolubydlící snědé pleti – asi byla před porodem u moře. Ta se odmítala o své již deváté dítě postarat s argumentem, že jí po císaři bolí břicho, a ať si ho nechají u sester. Neustále někomu hlasitě telefonovala, čímž mi budila dítě, které konečně po šesti hodinách řevu usnulo. Navíc jsem nechápala, že jí někdo na druhé straně aparátu vůbec rozumí. Chudák paní Opálená měla ošklivý rozštěp

na rtu, takže jí nebylo rozumět lautr nic. Její rozštěp byl tak to jediné, co u mě vzbuzovalo nějaký soucit. Jinak to byl další adept na ukopnutí hlavy.

Jakožto zkušená druhorodička jsem se nenechala tentokrát ničím rozhodit. Tedy alespoň jsem se o to snažila. První doktor, co mě navštívil po porodu, mi hned bez nějakého náznaku empatie vpálil, ať si hlavně už nepořizují žádné další dítě, protože moje děloha je pěkně vyrychtovaná. No, ne že bych měla zrovna v plánu se dále rozmnožovat, ale kdo mi tu dělohu takhle asi zřídil? Že by tam Kvidouš nebo Máša zapomněli nějaké hračky? Po tomto citlivém rozhovoru jsem se tedy smířila s tím, že dvakrát a dost. Nyní byla na programu dne i noci kojící liga. Zvážit, nakojit, zvážit. Hlavně klid a pohoda.

Je šest ráno, Mášenka konečně na pár minut po prořvané noci usnula (tajně jsem ji nacpala dudlík). Pomalu usínám i já. Novorozenec mé spolubydlící, také celkem pěkně opálený, spouští řev. Spolubydlící, říkejme jí třeba Eržika, zvesela chrápe dál. Tak hlasitě, že to i ten řev přehlušilo. O pár minut později konečně Eržiku řev jejího syna Chosé Armanda probudí a ta volá sestru, aby ho odvezli, že chce spát. Teda aspoň si myslím, že něco takového se snažila sdělit, protože to znělo asi takto: „muheee ho oves ja chi sat, ohi e icho.“

V 6:20 přiběhne sestra, která se snaží celkem mile, ale dost nahlas Eržice vysvětlit, že se musí o svého Chosé Armanada postarat sama. Eržika tedy Chosého příkládá ke svému ňadru, Chosé nejspíš saje, protože mlčí. Možná se spíš dusí, protože Eržiky ňadro kosmických rozměrů ho zcela přikryje a Eržika zařezává dál. Je to neuvěřitelné, ale Mášenka i přes ten kravál, co se tu odehrál, spinká.

Je 6:30 a do pokoje vlítne sanitářka. „Máte čaj? Jaký chcete dolít čaj?“ Tento lahodný nemocniční mok odmítám, Eržika také – má na stole zásoby Coly a Birellu, tak prý „epochebuje“.

Sanitářka citlivě zabouchne dveře, což zní jako rána z děla. To vzbudí Mášenu a začíná její pěvecká árie, kterou se snažím přerušit chováním, ňuňáním a snahou přísátí k ňadru. První nic, druhé taky nic. Kolečko dáme ještě několikrát a Mášenka pokračuje v koncertu. Přes řev Mášeny i chrápání Eržiky s novorozencem v náruči v pololehu s odhalenými ňadry usínám.

Čas 6:45 – do pokoje vrazí uklízečka, rozsvítí všechna světla, přeje nám krásné ráno a vytírá podlahu tak, aby nezapomněla vrazit do všech židlí, stolů i postelí. Na rozloučenou třískne dveřmi. Dopotácím se zhasnout a uložím polospící Mášu do postýlky. Venku je ještě trochu tma, třeba do vizity stihneme ještě pár minut spánku. Mášenka řve. Zdvihám ji z toho novorozeneckého pelíšku, co připomíná nákupní košík, a беру si ji k sobě do postele. Za pár vteřin kravál z postýlky. Opět jsem zapomněla vypnout monitor dechu. Užíváme si s Mášou hezkou chvilku, kdy mi klimbá v náruči.

Čas 6:50, Eržice zvoní telefon. Nejen, že neumí mluvit, ale ke všemu je asi ještě hluchá. Řve do mobilu jak na lesy a já, aniž bych chtěla, vyslechnu další z telefonátů. Tak nějak pochopím, že Eržika už chce z porodnice domů, aby jí s Chosé Armandem pomohly matka Žaneta, sestra Ramona, nejstarší dcera Cassandra a dalších asi 16 obyvatel jejich bytu. A ať prý Gejza zajede do obchodu pro nějaký bůček, že se to tady nedá žrát. S tím teda musím s Eržikou výjimečně souhlasit. Strava na novorozeneckém oddělení neodpovídá zcela zásadám zdravé výživy, kterou by matka po porodu měla dodržovat. Navíc když je k obědu hrachová polévka a zapečená brokolice, tak se pak není čemu divit, že novorozeňata trpí prdíky, že... No vlastně hrachovka a brokolice zní celkem zdravě, ale třeba turisták nebo paštika k snídani už jsou trochu mimo. Jasný, chápu – nejsem v Alcronu, držím hubu a krok a spoléhám jako Eržika

na vlastní zdroje. Po bůčku teda zrovna netoužím, ale celkem se těším na nějaké normální domácí jídlo, které nevypadá tak, že už ho jednou předtím někdo jedl.

Zbytek takového běžného rána na novorozeneckém snad už jen v bodech:

- 6:55 nejvyšší čas na měření teploty
- 7:05 Chosé Armando se poblil, Eržika volá sestru
- 7:10 sanitárka mění povlečení na poblité posteli
- 7:15 Mášenka usíná, já usínám
- 7:30 sanitárka přináší snídani, nezapomene třísknout dveřmi, Mášenka je vzhůru
- 7:50 sanitárka odnáší tácy po snídani
- 8:00 vizita, Mášenka stále pláče, sdělím lékařům, jak se mám skvěle, kdy jsem byla lulat a kakat
- 8:10 jedu Mášu vážít před kojením, sestra připomínající gestapačku manipuluje s malým uzlíčkem jak s vepřovou plecí
- 8:15 snaha o kojení
- 8:25 přerušte kojení – je tu dětská vizita, pediatr shledává Mášu zdravým miminkem a až něco nakojím, tak nás pustí domů
- 8:30 pokračující snaha o kojení
- 8:50 vzdávám snahu ze sebe vymáčknout byť jedinou kapku a míchám Máše tajně donesený sunar (díky, babi)
- 9:00 vážení po „kojení“ – gestapačka se raduje, jak nám to najednou krásně jde
- 9:15 vpád další sestry do pokoje – měření žloutenky
- 9:20 uť, Máša nemusí pod lampu, možná půjdeme domů
- 9:30 Máša klimbá, obě usínáme
- 9:40 Eržice zvoní telefon a Eržika opět bez kapky empatie křičí do telefonu